

ka mo pruut, agga ükski ašsi ei aidand. Selle párrast ei olle mul ennam suggugi prieks sa- misse lotust; mis minnust peab sama, sedda ma ei tea. Ma poeksin enne ma alla, kui veel párrises põlves ühhe tunni ellaksin.

Ühhel hommikul aeras üks kutsar, kaks hoošt troška eest, tuhhat nelja mo maea ette. Kesk seal peaks nenda aeama, mõtlesin ma. — Kes se olli? — mo noor sõbber Fargas troška pealt mahha, enne veel, kui hobbused seisma jáid. Tal nähti suur rut tagga ollewad, — minna tahtsin mästo miina ust lahti tegge- ma, agga häddoste ollin toli pealt üles tóus- nud, kui ta keige uksega, et ukse tükkiid möda tubba lendasid, siisse tulli. — Ma mõtlesin tedda hulju ollewad. — Ta tõmbas mo küb- bara, panni mo páhhå ja weddas mind sõnna laumatta uksest wålja.

„Tulle liggi!” ütles ta korraga.

„Küs pole ma pean tulema?”

„Tunnistusse - mehheks mo lahti ostmisse

jure. Tunni párrast pean seal ollema, muido ei sa fest middagi.”

„Sowin sulle süddamest head õnne. — —”

„Párrast, párrast, nüüd ei olle aega!”

Mõisnikko laua peale olli 150 tuhhat rubla wålja loetud ja ta andis priusse kirja mo sõbra kätte.

„Agga veel üks ašsi”, ütles mõisnik, „sa pead müsle ka lubbama, et sa mind pulma kutsud.”

„Wágga hea melega!” ütles sõbber.

Ma tahtsin veel middagi öölda, agga ta weddas mind jälle wålja troška peale ja hú- dis: „Kutsar, lasse sõita, otse mo prudi wan- nematte jure!” — Kui senna saime, tõmbas ta pabberi põuest, wiškos laua peale, ja üt- les: „Siin ta nüüd on!” —

Prudi issa andis temmale kät, emma hak- ta ümbert finni ja nuttiis rómo párrast; agga mis teggi pruut? — Ta silmist jooksis wessti kui kattuse ráåstaft kange wihmago, ja — otse, kui peigmehhe kaela tahtis hakkata,